

SAFİYE ÇETİNKAYA

*Eylül
Vurgunu*

Teşekkür

Bu eseri hazırlarken İslami konularda bana yardım eden Sultan UĞUR ve Güler TOK Hocalarıma, okumasıyla fikir veren ve kelimeleri yeniden kontrol eden Merve KILIÇ Hanımefendi'ye, bazı bölümleri bilgisayara aktarmada yardım eden Mehmet Ali TOK'a, yine beni bu eseri yazmam için teşvik eden ve bu konuda desteklerini esirgemeyen validem ve babama teşekkürlerimi ve minnetlerimi sunuyorum.

Keza diğer kitaplarımda olduğu gibi, bu eserin ortaya çıktığı süreçte de geçen zamanı çocuklarımdan ve eşimden emanet olarak aldığımın altını çizmem vicdan borcumdur. Anlayışlarından dolayı onlara teşekkür ediyorum.

Safiye ÇETİNKAYA

Gözden her zaman yaş düşmez.

Bazen de insan düşer.

Ve bazen gözlerden önce sözler ağlar...

Hakan telefonu kapatınca, Esin sanki sesini duyamadığı kızının yokluğunda kaybolmak istercesine sessizce koltuğun kenarına oturdu. Ağlamak istiyordu ama bugüne kadar defalarca oğlu bu sahnelere tanıklık ettiği için biraz da ondan utanarak söz yaşlarını içine hapsetti.

Esin'in yine gözlerinden önce sözleri ağlıyordu. Boğazına düğümlenen sözleri... Hakan ne diyeceğini bilemez bir şekilde annesinin yanına oturup elini tuttu.

“Anneciğim lütfen artık üzülme! Görüyorsun işte, Sümeyye bize karşı hep aynı tavırda ve değişmeyecek de! O bizi hiç sevmeyecek! Bunu kabul edersen daha az üzülürsün.”

“Neyi kabul edeceğim oğlum? O benim kızım. Onun sizden bir farkı yok ki. Evladın uzakta olanıyla, yakında olanı arasında fark olmaz. Ben üçünüzü de ayırt etmeden seviyorum.”

Hakan defalarca annesinden aynı cümleleri duymuştu. Annesinin duygularını anlamak için kadın olmak veya anne olmaya gerek yoktu. Çünkü çocukluğundan beri annesindeki hüznün en yakın tanığıydı. Annesine ne dese onun yüreğindeki yangını söndüremeyeceğini biliyordu. Kolay değildi on yıldır bir evlattan uzak kalmak.

Annesinin daha fazla üzülmesini istemeyen Hakan; “Haklısın anne. Biz seni anlıyoruz da maalesef Sümeyye anlamıyor. Belki onun da anne olması ve senin yaşadıklarını yaşaması lazım seni anlaması için.”

“Öyle deme Hakan. Benim yaşadıklarımı kimsenin yaşamasını istemem. Hele de yürek parçamın! Ah bir gelse buralara, bir sarılısam ona. Bu ayrılık yetti artık, canıma tak dedi. Eğer gelmezse bu defa ben gideceğim.”

“Akşam bir konuşalım da olmazsa seni gönderirim anne.” demesi Hakan’dan annesine gelen büyük bir müjdedeydi sanki. Aslında o da biliyordu, kalkıp da Almanya’ya gidemeyeceğini.

Hakan az önce eve geldiğinde halası da evdeydi. O gittikten sonra Sümeyye’yi aramışlardı. Sümeyye onlarla konuşmak istemediğinden dolayı annesinin bu kadar kötü olacağını düşünmeyen Hakan, defalarca annesine halasıyla ne konuştuklarını sordu. Çünkü Sümeyye’nin onlarla konuşmak istememesine ilk defa şahit olmuyorlardı. Demek ki annesinin bu kadar derinden üzülmeye için başka bir şey olmalıydı. Halası annesine bir şeyler söylemeliydi! Acaba babasıyla ilgili bir şey mi demişti? Esin, oğlunun tüm ısrarına rağmen görüncesiyle konuştuklarını söylemedi. Çünkü oğlunun babasına karşı daha çok tepkili olmasını istemiyordu. Sustu; Hakan onun susuşunu çözmeye çalıştı. Esin, o gün âdeta kapalı bir kutu oldu.

“Keşke gözümden binlerce yaş düşseydi de, sen düşseydin!” dedi içli içli. Gözünden düşen sevdiğine, göz yaşları akıttı. Akan yaşlarla birlikte onun da yüreğinden çıkıp gitmesini istedi. Görüncesinin söyledikleri yetmiyormuş gibi, bir de Sümeyye’nin telefona bakmaması acısını katmerledi.

Hakan’ın odasına geçmesiyle Esin de mutfağa geçip bugüne kadar yüzlerce kez baktığı, çoğu siyah beyaz eski

fotoğrafları tekrardan incelemeye koyuldu. Bazılarının yanlarına iliştirdiği notlardaki hüzün hâlâ aynı sıcaklığıyla yüreğini deldi okudukça.

Hani o gelincik tarlasındaki çekilen son fotoğraf vardı ya, onu aldı eline. Sümeyye'nin coşkuyla koşuşunu seyretti bir kez daha. Her zaman evin her tarafında bulunabilen ve şimdi de en yakın mutfak rafında duran, kendinden yapışkanlı, küçük not kâğıtlarından birini aldı ve üzerine;

“Olur da gelmezsen;

Bil ki ben seni hep bekleyeceđim.

Ölür de karşılaşamazsak;

Bil ki seni çok sevdim, hep seveceđim.

Canım kızım...”

Yazdı ve fotoğrafın kenarına yapıştırdı. Baktı, ağladı. Ağladıkça özlemi daha da arttı. Fotoğraflar mutlu günlerin yalan olan tanıkları olmuştu sanki.

O günlere gitti tekrardan...

*Tahammül önce zehir gibi görünür.
Fakat tabiatına kök salınca bal kesilir.*

Esin, İngiltere’de “İngiliz Dili ve Edebiyatı” bölümünde son sınıf öğrencisiyken Haluk da ailesinin üçüncü kuşağı olarak babasının ilaç üretim fabrikasının başına geçmek için İngiltere’de ihtisas yapıyordu tanıştıklarında.

İki ailenin büyüklerinin de birbirlerini önceden tanıyor olmaları sayesinde evliliğe giden süreçleri çok çabuk oldu.

Haluk, babasının MLİ ilaç sanayi üretim ve pazarlama fabrikasının başına yönetici olarak geçtiğinde, Esin de ilk çocuğu Hakan’a hamileydi. Gerek o günün Türkiye şartları, gerekse zenginlik içinde sefa sürmenin rahatlığından Esin hiç çalışmayı düşünmemişti.

Günlerini; gündüzleri kalabalık arkadaş guruplarıyla boğaz turlarına katılmak, sanatsal resim galerilerine gitmek, opera resitallerini takip etmekle; gecelerini de eşli çay partilerine katılmakla geçiren ailenin mutlulukları Hakan doğunca ikiye katlanmıştı. Ya da en azından Esin öyle zannediyordu.

Kısa zaman sonra Esin’in, arkadaşlarından Haluk’un başka kadınlarla barlarda dolaştığını duyması, evde ciddi tartışmalara sebep olmaya başlamıştı. Fakat her defasında kocasının onu aldatmadığına dair ettiği yeminler Esin’in yine ona güven duymasına neden oluyordu. Çünkü o da öyle olmasını istiyordu.

Esin için oldukça hareketli ve hızlı geçen yedi yılın ardından şimdi ikinci çocuğuna altı aylık hamileydi.

Hani insan zengin olup da iman etmedikten sonra o zenginlik kendisi için sadece dünya aldatmacasından

ibaret olur ya; dünya ve ahiret umurunda olmaz ve sadece kendi nefesine hizmet eder ya; Haluk ile Esin'in hayatı da aynen öyleydi.

Ne bir sokak ötede evlerine yakacak alamadığı için zatürreden ölen çocuklarının ağıtını yakan babanın sesini duyuyorlar, ne de kendilerinin beğenmeyip çöpe atıkları yiyeceklerle karınlarını doyuran insanları gözleri görüyordu. Yılda birkaç kez değiştirilen arabalar ve eşyalar arasında mutlu olduklarını zannederek yaşıyorlardı.

Yine bir aldatma tartışmasında Esin kendini kaybetti. Hamileliğin verdiği duygusallıkla uzun bir ağlama krizine girdi Esin. Bu defa iş ciddiye ve Haluk'un yeminlerine inanmıyordu. Çünkü en yakın arkadaşıyla kocasının bir otel odasına girişlerini kendi gözleriyle görmüştü.

Ağlama krizinin arasında birden bağırarak;

“Ben evde oturup sana çocuk doğuracağım; gençliğimi, güzelliğimi kaybedeceğim, sen de başkalarıyla gönül eğlendireceksin ha! Görürsün sen! Ben de bu çocuğu aldıracağım ve bundan sonra kendi hayatımı yaşayacağım.” dediğinde Haluk'un o her zamanki umursamaz tavrıyla karşılaştı.

“Aldır. Bana ne! Ben zaten ikinci bir çocuk istemiyorum.” dedi.

Doğruydu. Haluk ilk günden beri bu yeni gelecek olan bebeği istememişti. Soyunu sürdüreceği bir oğlu varken yeni bir bebeğin haberi bile onu kasvete boğmuştu. Esin o gece kararını verdi. Sabah hemen bir doktor bulup karnındaki bebeğinden kurtulacaktı.

Biraz sorup soruşturduktan sonra altı aylık, canlı, sağlıklı bir bebeğin canını alacak bir doktordan iki gün

sonrası için randevu aldı. Aslında çok da korkuyordu. Bu korkusu Allah'ın verdiği bir cana, sırf kendi isteği uğruna kıyma korkusu değildi. Zaten Esin'in o güne kadar haram-helal, günah-sevap bilinci yoktu. Yaşıyordu sadece. Emanet olan bir bedenle sanki gerçek sahibi oymuş gibi nefes alıp vermekte onunkisi ...

Tek korkusu, bebek alınırken canının acıyacağı düşüncesiydi. Haluk'a olan öfkesinden o iki gün gözünde iki yıl kadar büyüdü.

İlk günü atlatıp ikinci günün sıkıntısı doruk yaptığı anda, eski bir arkadaşının onu ziyarete gelmesiyle ve giderken koltuğun kenarında unuttuğu bir kitapla hayatının değişeceğini nereden bilebilirdi ki ...

Kitap okumayı çok sevdiğinden, arkadaşının unuttuğu kitaba can sıkıntısını gidermek için bir göz atmak istemişti. Herkesin ilk yaratılış mayasındaki olan iman, şimdi Esin'de de şaha kalkıyordu. Özellikle kitabın bir bölümünden çok etkilenmişti. Daha sonraları yüzlerce kez okuduğu o bölümü ezberleyerek arkadaşlarına ve öğrencilerine söyleyecekti.

Bir kitabın içindeki yazılar bir insanın adım adım İslami suurla yaşamak için yaklaşımına tanıklık ediyordu şimdi ...

* * *

“Aşkın hikâyesini durmaksızın
feryat eden bülbüle değil,
sessiz sedasız
can veren
pervanelere sor.”

ŞEHADETE YÜRÜYEN KADIN...

Biz kadınların örnek alması gereken bir şahsiyettir Sümeyye annemiz. Peygamberimize bağlılığını, inandığı dinin İslam olduğunu şهادetiyle kanıtlayan müthiş bir şahsiyet...

Çöl kumlarına yazılan destansı bir inanç örneğidir onun sergilediği... Son mübarek dinin, son mübarek Peygamberin ilk şehidi... Hazreti Sümeyye annemiz. Resulullah (s.a.v)'e sevgisini canıyla kanıtlayan, Allah'ın ve Habibi'nin nasıl sevilleceğini gösteren İslam tarihinin ilk şehidi, şehitlerin annesi... Öyle bir anne ki; evladının gözü önünde acımasızca işkenceler karşısında şehit edilerek, şهادetini imanına şahit kılmıştır. Peygamber Efendimiz'e iman eden yedinci hanımefendidir. O, Allah Resulü'nün "Cennet sizi hasretle bekliyor!" diye buyurduğu büyük sahabe Ammar bin Yasir'in (r.a) annesidir.

Sümeyye binti Habbat (r.a), Mahzumoğullarından Ebu Huzeyfe ibni Muğire'nin cariyesi idi. Hizmetiyle ve güzel ahlakıyla kendini sevdirmişti. Bir süre sonra genç Yasir, efendisi Ebu Huzeyfe'ye çok beğendiği Sümeyye ile evlenme isteğini açar. Ebu Huzeyfe bu isteği hemen kabul eder ve Sümeyye ile evlendirir. Çünkü böyle evlilikler, kölelerin efendilerine olan bağlılığını arttıran bir sebep olarak görülmekte ve hizmetlerinin devamının garantisi sayılmaktadır.

Böyle bir ortamda bir araya gelen Sümeyye ve Yasir'in tek tesellisi, birbirlerine verdikleri destek ve sev-